

DOMSTOLENS BESLUT (första avdelningen)
den 14 oktober 1999 *

I mål C-437/98 P,

Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (Infrisa), Bermeo (Spanien), företrätt av advokaterna I. Sáenz-Cortabarría Fernández och M. Morales Isasi, Biscaya, delgivningsadress: advokatbyrån G. Harles, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 15 september 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-136/95, Infrisa mot kommissionen (REG 1998, s. II-3301), i vilket det förs talan om ogiltigförklaring av detta beslut,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av J. Guerra Fernández, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: spanska.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Sevón (referent) samt domarna P. Jann och M. Wathelet,

generaladvokat: F.G. Jacobs,

justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

- 1 Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (nedan kallat Infrisa) har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 3 december 1998, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-136/95, Infrisa mot kommissionen (REG 1998, s. II-3301, nedan kallat det överklagade beslutet), varigenom förstainstansrätten ogillade bolagets talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 95/119/EG av den 7 april 1995 om vissa skyddsåtgärder rörande fiskeprodukter med ursprung i Japan (EGT L 80, s 56, nedan kallat det överklagade beslutet) till den del dessa åtgärder rörde fiskeprodukter på väg till gemenskapen vid tidpunkten för beslutets offentliggörande samt dess yrkande om skadestånd för den skada som orsakats härigenom.

2 I artikel 1 i det överklagade beslutet föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna skall förbjuda import av partier av alla former av fiskeprodukter med ursprung i Japan.”

3 Det överklagade beslutet grundas på artikel 19 i rådets direktiv 90/675/EEG av den 10 december 1990 om principerna för organisering av veterinärkontroller av produkter som förs in i gemenskapen från tredje land (EGT L 373, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 36, s. 59) och fattades med beaktande av följande:

”En expertgrupp från kommissionen har gjort ett inspektionsbesök i Japan för att kontrollera under vilka förhållanden som de fiskeprodukter som exporteras till gemenskapen produceras och bereds. Expertgruppen kunde konstatera att de garantier som lämnats från officiellt håll av japanska myndigheter inte uppfyllts och att produktions- och lagringsförhållandena för fiskeprodukter visar på sådana allvarliga brister när det gäller hygien och kontroll att det kan innebära risker för folkhälsan” (första övervägandet).

”Det är av vikt att all import av fiskeprodukter med ursprung i Japan upphör i väntan på förbättrade [hygien]förhållanden och förbättrad produktkontroll” (tredje övervägandet).

4 Av punkterna 13—15 i det överklagade beslutet framgår att Infrisa i januari 1995 beslutade att inköpa 250 ton djupfryst tonfisk albacora hos det japanska bolaget Itochu Corporation. Ett parti på 50 ton, som anlände den 5 april 1995, genomgick en hygienkontroll varefter det tullklarades. Ett parti på 200 ton som var på väg till gemenskapen den 9 april 1995, det vill säga

vid en tidpunkt då det överklagade beslutet var tillämpligt, tilläts däremot med tillämpning av detta beslut inte att anlända till gemenskapen.

- 5 Infrisa väckte den 3 juli 1995 vid förstainstansrätten talan om ogiltigförklaring av det överklagade beslutet på grund av att kommissionen borde ha tagit hänsyn till att produkterna var på väg till gemenskapen. Bolaget yrkade även att kommissionen skulle förpliktas att utge skadestånd. Talan ogillades, eftersom det var uppenbart att den var ogrundad.
- 6 Infrisa har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall upphäva det överklagade beslutet samt, i första hand, avgöra talan om ogiltigförklaring och om skadestånd eller, i andra hand endast avgöra talan om ogiltigförklaring och återförvisa skadeståndstalan till förstainstansrätten eller i sista hand återförvisa talan i sin helhet till förstainstansrätten.
- 7 Infrisa har åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Enligt den första grunden gjorde förstainstansrätten sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den ansåg att den omständigheten att domstolen i domen av den 17 juli 1997 i mål C-183/95, Affish (REG 1997, s. I-4315), vilken meddelades inom ramen för en begäran om förhandsavgörande, tillbakavisade vissa grunder avseende det överklagade beslutets ogiltighet innebar att talan skulle ogillas genom ett beslut. Enligt den andra grunden åsidosattes rätten till försvar och rätten till ett verksamt rättsligt skydd i samband med prövningen av den nya bevisning som hade ingetts till förstainstansrätten. Genom den tredje grunden har klaganden slutligen kritiserat förstainstansrätten för att ha åsidosatt sina egna rättegångsregler vad gäller rättens sammansättning.
- 8 Kommissionen har hävdat att det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den första och den tredje grunden och att det inte kan prövas eller subsidiärt inte kan vinna bifall på den andra grunden. Kommissionen har följaktligen yrkat att överklagandet skall ogillas genom ett beslut.
- 9 Enligt artikel 119 i domstolens rättegångsregler kan domstolen, om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning, eller om överklagandet är uppenbart ogrundat, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut utan att inleda det muntliga förfarandet.

Den första grunden

- 10 Infrisa har genom den första grunden kritiserat förstainstansrätten för felaktig rättstillämpning då denna ansåg att det till följd av domen i det ovannämnda målet Affish, vilken meddelades inom ramen för en begäran om förhandsavgörande, var berättigat att med tillämpning av artikel 111 i förstainstansrättens rättegångsregler ogilla talan genom ett motiverat beslut utan ytterligare behandling. I den domen fastställdes nämligen enligt Infrisa inte uttryckligen att det överklagade beslutet var giltigt. Det fanns inget hinder för att fastställa dess ogiltighet i en senare dom med stöd av andra skäl än de som domstolen hade tagit ställning till.
- 11 Förstainstansrätten motiverade enligt Infrisa under alla omständigheter inte på vilket sätt en dom där giltigheten av ett beslut fastställts inom ramen för en begäran om förhandsavgörande utgjorde en tillräcklig grund för att fastställa att det var uppenbart att talan saknade rättslig grund, särskilt som tolkningsfrågan i domen i det ovannämnda målet Affish inte avsåg en vara på väg till gemenskapen vid den tidpunkt då det överklagade beslutet trädde i kraft.
- 12 Infrisa har slutligen gjort gällande att ogillandet av talan om ogiltigförklaring inte kan medföra ogillande av skadeståndstalan. Förstainstansrätten borde således i förekommande fall ha prövat klagandens skadeståndstalan mot bakgrund av gemenskapens ansvar på grund av en i sig lagenlig rättsakt.
- 13 Kommissionen har däremot hävdats att förstainstansrätten faktiskt prövade de framförda grunderna, varefter den fastställde att domstolen — med undantag av grunden avseende rättssäkerhet — redan hade prövat dem i domen i det ovannämnda målet Affish. Det var under dessa omständigheter förenligt med fördragets system för laglighetsprövning att förstainstansrätten rättade sig efter domstolen. Den materiella likheten mellan de två målen är i det föreliggande fallet uppenbar, utan att någon ny omständighet kan åberopas.

- 14 Enligt kommissionen skulle förstainstansrätten således ha handlat riktigt om den hade nöjt sig med att pröva den nya grunden och de nya påståendena avseende de grunder som redan hade prövats i domen i det ovannämnda målet Affish. Av det överklagade beslutet framgår emellertid att förstainstansrätten inte nöjde sig med att hänvisa till domen i det ovannämnda målet Affish i fråga om de grunder som redan hade behandlats i den domen utan prövade dem själv i sak.
- 15 Vad gäller skadeståndstalan har kommissionen invänt att, såsom förstainstansrätten fastställde, eftersom varken det överklagade beslutet eller andra gemenskapens rättsakter eller åtgärder som kan ge upphov till gemenskapens ansvar är rättsstridiga, är villkoren för gemenskapens utomobligatoriska ansvar inte uppfyllda.
- 16 Inledningsvis påpekar domstolen att förstainstansrätten i enlighet med artikel 111 i förstainstansrättens rättegångsregler, om det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning eller att talan helt saknar rättslig grund, kan fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling.
- 17 Domstolen erinrar om att den i punkt 27 i domen i det ovannämnda målet Affish, efter att ha omformulerat tolkningsfrågan, undersökte om inte det överklagade beslutet, i den del det där införs ett totalt förbud mot import av partier av fiskprodukter från hela det japanska territoriet, borde ogiltigförklaras på grund av att det strider mot proportionalitetsprincipen och om inte det utgör ett maktmissbruk. Domstolen kontrollerade även om det är giltigt med hänsyn till likhetsprincipen, principen om skydd för berättigade förväntningar och artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG).
- 18 Domstolen fastställde att det vid granskningen av det överklagade beslutet inte hade framkommit några omständigheter av sådant slag att de påverkade beslutets giltighet.

- 19 Domstolen påpekar dessutom att den i punkt 58 i domen i det ovannämnda målet *Affish* uttryckligen uteslöt möjligheten att vidta en skyddsåtgärd som skulle bestå i att kontrollera de partier av fiskprodukter som redan avsänts när det överklagade beslutet fattades i samband med att de importerades.
- 20 Vad gäller Infrisas talan vid förstainstansrätten konstaterade denna i punkterna 28—30 i det överklagade beslutet att fem av de sex grunder som sökanden anfört och som rörde åsidosättande av de allmänna principerna om skydd för berättigade förväntningar, proportionalitet, likabehandling, åsidosättande av motiveringsskyldigheten och maktmissbruk redan i huvudsak hade åberopats i det ovannämnda målet *Affish*, varför det således inte behövdes någon närmare bedömning annat än i fråga om dels den sjätte grunden enligt vilken principen om rättssäkerhet hade åsidosatts, dels de argument som särskilt hade framförts till stöd för de övriga fem grunderna.
- 21 Förstainstansrätten prövade således i punkterna 31—37 i det överklagade beslutet den sjätte grunden, enligt vilken principen om rättssäkerhet hade åsidosatts, och konstaterade i detta avseende i punkt 33 att det överklagade beslutet även enligt sin lydelse var omedelbart tillämpligt efter offentliggörandet på all import av fiskprodukter med ursprung i Japan. Förstainstansrätten framhöll i punkt 34 att den omständigheten att beslutet haft ekonomiska verkningar på en vara på väg till gemenskapen inte fråntog det dess karaktär av ett beslut som var tillämpligt med omedelbar verkan (*ex nunc*), det vill säga tillämpligt på alla varor som skulle importeras från och med dagen för offentliggörande. Förstainstansrätten ansåg i punkterna 35 och 36 att beslutet i avsaknad av en retroaktiv verkan inte hade åsidosatt principen om rättssäkerhet och att det var uppenbart att talan inte kunde vinna bifall på en sådan grund. Förstainstansrätten undersökte och bedömde således denna grund oberoende av domen i det ovannämnda målet *Affish*.
- 22 Vad gäller de övriga fem grunderna konstaterar domstolen att förstainstansrätten prövade även dem individuellt, med beaktande av utgången i domen i det ovannämnda målet *Affish*.

- 23 Domstolen påpekar dessutom att förstainstansrätten, i punkt 42 i det överklagade beslutet, särskilt prövade kommissionens beslut 97/513/EG av den 30 juli 1997 samt 97/515/EG och 97/516/EG av den 1 augusti 1997 om vissa skyddsåtgärder mot vissa fiskprodukter med ursprung i Bangladesh, Indien respektive Madagaskar (EGT L 214, s. 46, 52 respektive 53) med hänsyn till påståendet om åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och konstaterade att de hade fattats efter det överklagade beslutet, vilket innebar att de inte i något fall hade kunnat ge upphov till berättigade förväntningar, eftersom sådana förväntningar endast kan grundas på förhållanden som föreligger innan en viss åtgärd vidtas.
- 24 Förstainstansrätten kunde således på goda grunder tillämpa artikel 111 i rättegångsreglerna då den ansåg att de grunder för ogiltighet som Infrisa åberopat, inklusive den grund som domstolen inte hade prövat i domen i det ovannämnda målet Affish, inte kunde ändra utgången i den domen.
- 25 Domstolen konstaterar att Infrisa vid förstainstansrätten till stöd för skadeståndstalan endast åberopat att det överklagade beslutet var rättsstridigt. Eftersom det inte fanns någon sådan rättsstridighet som skulle ha kunnat medföra ansvar för gemenskapen, ansåg förstainstansrätten berättigat i punkt 84 i det överklagade beslutet att talan saknade grund.
- 26 I detta avseende påpekar domstolen att det — i motsats till vad Infrisa har hävdat — inte är möjligt att av lydelsen av punkt 84 i det överklagade beslutet sluta sig till att förstainstansrätten ansåg att det inte var uppenbart att skadeståndstalan saknade grund. När förstainstansrätten fastställde att det var uppenbart att talan om ogiltigförklaring saknade grund, gällde nämligen samma sak även för skadeståndstalan.
- 27 Infrisa har i överklagandet dessutom åberopat att gemenskapen kan ha skadeståndsansvar på grund av en lagenlig rättsakt.

- 28 I detta avseende erinrar domstolen om att nya grunder enligt artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet.
- 29 Om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som han inte har åberopat vid förstainstansrätten, skulle detta innebära att han vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. I ett överklagande har domstolen således endast behörighet att granska förstainstansrättens prövning av de grunder som anfördes i målet vid denna (se bland annat dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, punkt 62).
- 30 I det föreliggande fallet anfördes grunden rörande gemenskapens ansvar på grund av en lagenlig rättsakt emellertid inte i förstainstansrätten. Det är följaktligen fråga om en ny grund, vilken som sådan uppenbarligen inte kan upptas till sakprövning.
- 31 Det är följaktligen uppenbart att den första grunden till viss del skall avvisas och att den i övrigt inte kan leda till bifall till överklagandet.

Den andra grunden

- 32 Infrisa har genom den andra grunden kritiserat förstainstansrätten för det första för att ha åsidosatt rätten till försvar och rätten till ett verksamt rättsligt skydd samt för att ha missuppfattat bevisningen genom att inte i tillräcklig utsträckning beakta och under alla omständigheter inte i tillräcklig utsträckning undersöka var och en av grunderna mot bakgrund av den nya bevisning som Infrisa hade ingett till den genom skrivelse av den 27 oktober 1997 i form av besluten 97/513, 97/515 och 97/516. Av de ovannämnda rättsakterna framgår nämligen att det skulle ha varit möjligt att föreskriva ett undantag för de produkter som var på väg

till gemenskapen. För det andra utgör den omständigheten att förstainstansrätten avgjorde målet utan att efterkomma Infrisas begäran, att kommissionen till förstainstansrätten skulle inge veterinärkommitténs yttranden på grundval av vilka dessa beslut hade fattats samt det överklagade beslutet hade besvarats, enligt Infrisa ett åsidosättande av rätten till opartisk rättegång.

- 33 Kommissionen har beträffande den första anmärkningen hävdats att beslutet 97/513, 97/515 och 97/516 utgör bevisning som har lämnats in efter det att det skriftliga förfarandet avslutats, vilket innebär att de inte kan godtas. Eftersom kommissionen likväl beaktade dem i punkt 42 i det överklagade beslutet, anser kommissionen att grunden i själva verket syftar till en omprövning av denna bevisning och följaktligen skall avisas. Dessa beslut, som ligger i tiden efter det överklagade beslutet, fattades under alla omständigheter i ett sammanhang som skiljer sig från sammanhanget för nämnda beslut och det är följaktligen möjligt att föreskriva andra åtgärder i dem utan att motsäga det sistnämnda beslutet.
- 34 I detta avseende är det tillräckligt att erinra om att förstainstansrättens bedömning av den bevisning som ingetts till den inte utgör en rättsfråga som domstolen kan pröva inom ramen för ett överklagande, utom då denna bevisning har missuppfattats eller då de materiella felaktigheterna i förstainstansrättens konstateranden framgår av handlingarna i det aktuella målet (se bland annat dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, REG 1994, s. I-667, punkt 42, och av den 4 mars 1999 i mål C-119/97 P, Ufex m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-1341, punkt 66).
- 35 Infrisa har inte visat att förstainstansrätten missuppfattat den bevisning som bolaget ingett utan har endast påstått att förstainstansrätten inte beaktade den. Redan en genomläsning av punkt 42 i det överklagade beslutet visar att förstainstansrätten undersökte bevisningen och slöt sig till att den inte påverkade dess rättsliga bedömning.
- 36 Vad gäller påståendet att bevisningen missuppfattats är det således uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

- 37 Vad för det andra gäller begäran om företeende av handlingar erinrar domstolen om att den enligt artikel 21 i EG-stadgan för domstolen får begära att parterna skall inkomma med alla de dokument och upplysningar som den anser önskvärda. I artikel 64.1 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att de åtgärder som vidtas för processledningen är avsedda att under bästa möjliga förhållanden säkerställa beredningen av mål, rättegångens förlopp och avgörande av tvister.
- 38 Enligt artikel 64.2 a och 64.2 b i förstainstansrättens rättegångsregler har processledningen främst till syfte att säkerställa att det skriftliga och muntliga förfarandet förlöper väl samt underlätta bevisupptagningen och att avgöra på vilka punkter parterna behöver komplettera sin bevisföring eller på vilka punkter det finns behov av bevisupptagning. Enligt artikel 64.3 d och 64.4 i förstainstansrättens rättegångsregler får varje part när som helst under rättegången föreslå att åtgärder för processledning vidtas. Åtgärderna kan bestå i en begäran om att handlingar eller andra dokument rörande målet företes.
- 39 I detta avseende påpekar domstolen att även om det är riktigt att det i fjärde övervägandet i det överklagade beslutet hänvisas till yttrandet från Ständiga veterinärkommittén och till att de föreskrivna åtgärderna var förenliga med det, är det likväl så, att domstolen, efter att ha undersökt övervägandena i det överklagade beslutet, i punkt 64 i domen i det ovannämnda målet Affish konstaterade att det redan av dem klart framgick vad som hade hänt innan det överklagade beslutet fattades.
- 40 Förstainstansrätten gjorde sig mot bakgrund av domstolens prövning av skälen till det överklagade beslutet inte skyldig till felaktig rättstillämpning genom att vägra att bevilja de åtgärder för bevisupptagning som Infrisa begärt. Det är alltså uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund.
- 41 Detsamma gäller företeende av de yttranden som föregått besluten 97/513, 97/515 och 97/516, beträffande vilka förstainstansrätten konstaterade — såsom

påpekats ovan i punkt 23 i förevarande beslut — att de inte var relevanta för talan.

- 42 Av vad som anförts ovan följer att det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

- 43 Infrisa har genom den tredje grunden kritiserat förstainstansrätten för att i strid med artikel 14 i rättegångsreglerna ha avgjort målet i en sammansättning med tre domare, trots att målet först hade tilldelats en avdelning sammansatt av fem domare och att det med beaktande av målets juridiska svårighetsgrad och betydelse inte längre var möjligt att senare tilldela det en avdelning sammansatt av ett mindre antal domare.
- 44 Kommissionen anser att bestämmelsen i fråga skall tolkas så, att den gör det möjligt för förstainstansrätten att senare förordna att ett mål skall tilldelas en avdelning sammansatt av ett större eller ett mindre antal domare.
- 45 I artikel 14 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs följande:

”Då det på grund av ett måls juridiska svårighetsgrad, betydelse eller särskilda omständigheter i övrigt är påkallat, kan målet hänskjutas till rätten i plenum eller till en avdelning som är sammansatt av ett annat antal domare.

Beslutet om hänskjutande skall fattas i enlighet med bestämmelserna i artikel 51.”

- 46 Enligt artikel 51 i rättegångsreglerna kan den avdelning som handlägger målet när som helst under rättegången föreslå att målet skall hänskjutas till en avdelning med en annan sammansättning.
- 47 Syftet med artikel 14 i förstainstansrättens rättegångsregler är nämligen att göra det möjligt för förstainstansrätten att handlägga målen i den sammansättning som är lämpligast i varje enskilt fall i enlighet med kriterierna enligt denna bestämmelse. Varken lydelsen av eller ändamålet med artikel 14 i förstainstansrättens rättegångsregler gör det möjligt att sluta sig till att bestämmelsen utgör hinder för att i förekommande fall senare förordna att målet skall handläggas av förstainstansrätten i en sammansättning med ett mindre antal domare än den tidigare sammansättningen. Denna tolkning bekräftas bland annat av användningen av uttrycket ”annat” i bestämmelsen.
- 48 Det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på denna grund.
- 49 Av vad anförts följer att de grunder som har åberopats till stöd för överklagandet till viss del skall avvisas och i övrigt inte kan leda till bifall till överklagandet. Överklagandet skall således ogillas med tillämpning av artikel 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

- 50 Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 118 är tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Infrisa skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Infrisa har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

följande beslut:

- 1) Överklagandet ogillas.

- 2) Industria del Frio Auxiliar Conservera SA (Infrisa) skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 14 oktober 1999

R. Grass

Justitiesekreterare

L. Sevón

Ordförande på första avdelningen